

eller ved Jernbaneanlæg eller for Befordringsmyndigheder, som konkurrerer med Statsbanerne, eller for Selskaber eller private, der staar i Kontraktforhold til Statsbanerne. En ved Statsbanerne ansat Tjenestemand maa ikke uden Ministerens Samtykke være Medlem af noget Aktie- eller Andelsselskabs Bestyrelse eller være Deltager i eller have Ansættelse i nogen privat Forretningsvirksomhed". Ved disse Bestemmelser er det Meningen at sikre sig, at de Tjenestemænd, og selvfølgelig navnlig de helt overordnede Tjenestemænd, som ansættes ved Statsbanerne, i fuldt Omfang staar til Raadighed for Statsbanernes Tjeneste, og overensstemmende dermed vilde det ikke være urimeligt, at disse meget overordnede Tjenestemænd i Henseende til Lønning blev stillet saaledes, at man ogsaa med god Grund kunde stille dette Krav til dem. De Lønninger, der her er foreslaaede, er — bortset fra en ganske ringe Modifikation, som følger af Ændringen i Organisationsforslaget —, omtrent de samme, som er foreslaaede af Udvalget. Man er her naaet til at stille Forslag om en Lønning for Generaldirektøren paa 18,000 Kr., en Lønning, der jo hidtil er ganske ukendt indenfor dansk Administration. For de øvrige Tjenestemænds Vedkommende er Forholdet ikke paa langt nær saa gunstigt, idet man har bibeholdt eller dog væsentligt holdt sig til de Sæts, som for Tiden er gældende for Afdelingscheferne. Paa den anden Side foreslaar Udvalget, at Ministeren under særlige Omstændigheder kan tillægge enkelte Tjenestemænd i ledende Stillinger en højere Lønning end den ved Loven fastsatte, dog maa den herved fremkomne forøgede aarlige Udgift ikke overstige 30,000 Kr. i alt. En saadan Tilføjelse turde være saa meget nødvendigere, som det i Lovforslagets § 15 foreslaas at afskaffe Tantiemesystemet, dog saaledes, at de Tjenestemænd, som hidtil har haft Tantieme, faar en personlig Godtgørelse, saa længe de er i Statens Tjeneste, en Godtgørelse, der svarer til Gennemsnittet af de Beløb, de har oppebaaret i samtlige de Aar, i Tantiemesystemet har virket, dog med den Begrænsning, at en Afdelingschefs Aarsløn med Tillæg af den nævnte Godtgørelse ikke maa overstige 12,000 Kr. Jeg er klar over, at hele dette Afsnit er vel egnet til Forhandling med det Udvalg, som selvfølgelig maa nedsættes angaaende denne Sag, og jeg skal derfor ikke komme yderligere ind paa dette Spørgsmaal.

Foruden de Spørgsmaal, til hvilke jeg har taget Stilling gennem Lovforslagets Bestemmelser, er der en hel Række andre Spørgsmaal vedrørende Statsbanernes Drift o. s. v., som Statsbaneudvalget har udtalt sig udførligt og meget interessant om, men som jeg ikke her kan komme ind paa. Dog skal jeg nævne, at Udvalget har foreslaaet Oprettelsen af et Jernbaneraad paa 15 Medlemmer, 5 valgte efter Forholdstalsvalgmaaden af hvert af Rigsdagens Ting, blandt eller udenfor Tingets Medlemmer, og 5 valgte af Ministeren for offentlige Arbejder. Samtlige Valg gælder for 5 Aar; Ministeren beskikker Formanden for Raadet, der selv bestemmer sin Forretningsorden. Dets Hovedopgave skulde være at udtale sig om principielle, Statsbanerne vedrørende Spørgsmaal, om hvilke Ministeren forlanger dets Erklæring. Dette Forslag maatte jeg tage Stilling til, thi hvis det skulde vedtages, skulde det naturligvis ske i Forbindelse med Lovforslaget om Statsbanernes Organisation i det hele taget. Jeg har da foreløbig ment at maatte tage den Stilling til dette Forslag, at jeg maa fraaade at optage det. Jeg ser meget vel, at det er en ret begrænset Virksomhed, man vil tillægge Raadet: at det skulde udtale sig om principielle Spørgsmaal Statsbanerne vedrørende, og for saa vidt ser jeg ikke, at det kunde, om jeg saa maa sige, gøre Skade eller hindre Administrationen i at gøre, hvad den vilde, thi den kunde jo undlade at forelægge Raadet de Spørgsmaal, som den selv vilde afgøre. Jeg ser netop Faren fra en anden Kant, jeg ser netop Faren deri, at Ministeren og Generaldirektøren, der jo hver for sig skulde være ansvarlige paa deres Omraade, kunde, naar der forelaa en vanskelig Sag, føle sig fristede til at skyde det Ansvar, der paahviler dem, fra sig og over paa Jernbaneraadet ved at forelægge dette Sagen og saa møde her i Rigsdagen og sige: Saaledes har Raadet sagt, og saa maa det vel være det rigtige. Navnlig vilde man vel ikke undlade at sige det, hvis det bagefter viste sig at være galt, at man havde fulgt Raadets Indstilling paa det paagældende Punkt. Dette er min Betænkelighed ved at stille Forslag om dette Jernbaneraad. Men jeg skal i øvrigt ikke tage afgørende Stilling til Spørgsmaalet. Hvis man fra Rigsdagens Side skulde lægge større Vægt paa det, og der maaske kunde blive fremført flere og vægtigere Argumenter end dem, Statsbaneudvalget har fremført, er det